

И ето че веднажъ, единъ празниченъ день тия добри селяни дойдоха пакъ у благодарния господинъ и отъ голъма любезность, доведоха и женитъ си.

Господинътъ ги посрещна, както всъкога любезно и ги покани на обѣдъ. И ядоха добритъ селяни до насита и до пресита: печено месо, такова сладко, такова хубаво, такова вкусно. И винце си пийнаха, както всъкога.

Доволни и сити тръгнаха гоститъ да си отиватъ. И чакъ на пѣтната врата, когато вече се прощаваха съ благодарния господинъ, единъ отъ селянитъ каза:

— А, а, забравихме да питаме за кученцето. Какъ е то, добре ли е?

— Нѣма защо да питате вече за него — каза благодарниятъ господинъ. — Вие днеска го изядохте. Това хубаво месо, което толкова ви хареса, бѣше отъ вашето мило кученце.

Елинъ Пелинъ

